

Justitsministeriet
Slotsholmsgade 10
1216 København K
Sagsnr.: 2014-4000-0087

Dato : 3. marts 2014
J.Nr. : I-228

Ved brev af 30. januar 2014 har Justitsministeriet anmodet Voldgiftsnævnet for bygge- og anlægsvirksomhed om bemærkninger til Retsplejerådets betænkning nr. 1543 om reform af den civile retspleje (VIII) – syn og skøn.

Voldgiftsnævnet kan tilslutte sig, at der er behov for et institut som syn og skøn.

Uagtet at Voldgiftsnævnet har egne regler for gennemførelse af syn og skøn på bygge- og anlægsområdet, finder nævnet det relevant at bidrage med sine vurderinger og erfaringer i forhold til de regelændringer, som Retsplejerådet foreslår gennemført i retsplejeloven. Voldgiftsnævnet stiller årligt omkring 800 - 1.000 skønsmænd på bygge- og anlægsområdet i forslag i forbindelse med sager ved de civile domstole i Danmark.

Voldgiftsnævnet finder, at det er vigtigt at sikre, at instituttet for syn og skøn er effektivt og så lidt tids- og omkostningskrævende som muligt, og at eventuelle nye tiltag ikke gennemføres på bekostning af kvaliteten i skønsmændens arbejde eller af retssikkerheden for parterne.

Voldgiftsnævnet er enig i, at der kan opstilles forbedrede rammer for en væsentlig hurtigere gennemførelse af et syn og skøn, herunder gennem sagsstyring og fastsættelse af tidsfrister, idet det bemærkes, at Voldgiftsnævnet på dette område gennemførte en række nye tiltag i 2008 og for tiden arbejder med mulige forbedringer både i praksis og i nævnets regelsæt.

Voldgiftsnævnet støtter, at der arbejdes med ideer til forenklinger af processen med formulering af spørgsmål til skønsmænd, der også i Voldgiftsnævnets regi i nogle tilfælde opleves som mere og mere tidskrævende.

Opmærksomheden henledes på forslaget om, at der som det klare udgangspunkt kun skal være adgang til at stille supplerende spørgsmål én gang i 1. instans (side 34). Ofte fremkommer der i mere komplicerede sager ikke alene nye forhold, når erklæringen afgives, men også ved besvarelsen af supplerende spørgsmål. Afskæres muligheden for yderligere undersøgelser i forhold til disse besvarelser, kan det føre til et væsentligt forringet resultat for parterne. Samtidig vil et sådant udgangspunkt formentlig blive vanskeligt at fastholde i praksis, da ønsket om at stille supplerende spørgsmål ofte er velunderbyggede, hvorfor dispensation til at stille supplerende spørgsmål mere end én gang formentlig må gives ofte.

Opmærksomheden henledes desuden på, at det er Voldgiftsnævnets erfaring, at det for skønsmænd kan være vanskeligt i alle sager at give et fuldstændigt retvisende overslag over forventede

omkostninger og tidsforbrug, inden arbejdet med skønsforretningen er påbegyndt, jf. ordlyden i forslaget til § 201, stk. 1. Der vil på dette stadium ofte mangle dels tekniske oplysninger, beregninger eller kendskab til behovet for f.eks. laboratorieundersøgelser dels kendskab til størrelsen af og dermed den tidsmæssige konsekvens af eventuelle nødvendige undersøgelser, hvorfor overslaget kan skabe en forkert forventning til de med skønsforretningen forbundne udgifter og tidsperspektivet. Det er Voldgiftsnævnets erfaring, at der i praksis er behov for en justering i forhold til tidsforbrug og udgifter til skønsforretningen under sagens forløb nærmere som en hovedregel end en undtagelse. Gennemføres forslaget bør det overvejes generelt at gøre opmærksom på, at det ikke kan udelukkes, at der kan ske begrundede ændringer i disse overslag, når skønsmændens arbejde er påbegyndt.

I hastesager kan der desuden være behov for en særlig fleksibilitet og hurtigere procedurer med meget korte høringsfrister, kortere frister til parter og skønsmænd og færre forudgående processuelle krav til skønsmænd, end det der lægges op til i Retsplejerådets betænkning. Voldgiftsnævnet formoder, at sagerne ved de civile domstole på dette punkt adskiller sig fra nogle af de skønssager, der gennemføres i Voldgiftsnævnets regi i henhold til AB 92, herunder stadeopgørelser i forbindelse med konkurs, hvor skønsforretningen skal gennemføres inden for ganske få dage.

Det bemærkes endeligt, at det i betænkningen (side 31) anføres, at ”retten kan anmode en institution eller organisation om at foreslå en egnet person”. I de sager, hvor Voldgiftsnævnet stiller egnede skønsmænd på bygge- og anlægsområdet i forslag i forbindelse med sager ved de civile domstole, er det på nuværende tidspunkt rekvirenten, der efter rettens afgørelse anmoder Voldgiftsnævnet om at stille en skønsmænd i forslag. På dette punkt finder Voldgiftsnævnet den eksisterende ordning velfungerende og hensigtsmæssig.

Med venlig hilsen

Lene Ahlmann-Ohlsen
Direktør